

Hồi 41

Quyết chiến trường nhai

Đại nhai phần hoa vốn ngựa xe như nước, đột nhiên chỉ còn lại hai người bọn họ, không cần hỏi cũng biết người của Đại Hà Minh sớm có chuẩn bị, đến đúng thời điểm liền phong tỏa hai đầu đường, không cho phép người không liên quan bén mảng, cô lập một đoạn đường rộng lớn, biến nó thành sân đấu cho hai người quyết chiến.

Lạc Dương thành đêm này đã không còn là Lạc Dương thành trước giờ, long đầu bang hội hùng bá Đại Giang đã cùng quan phủ địa phương kết minh, thành lập một quy ước mới tạm thời cho nó.

Cô Nguyệt Minh thần thái thanh thản đi về hướng trung tâm đường xe ngựa, Khâu Cửu Sư tay nắm Phong Thần côn cặp dọc lưng cũng cất bước đi tới, mới nhìn thoáng qua còn tưởng bọn họ đang nhàn nhã tản bộ.

Đi đến trung tâm con đường, Cô Nguyệt Minh đứng sững bất động, Khâu Cửu Sư lại di chuyển chệch ra ngoài, đến khi cách Cô Nguyệt Minh chừng hơn hai mươi bước thì quay người đối diện Cô Nguyệt Minh, tiếp đến nhẹ nhàng bước theo hình tròn lấy Cô Nguyệt Minh làm tâm điểm.

Hai bên tuy chưa giao thủ, nhưng theo thần thái khí thế trong mỗi hành động, bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương, tràn ngập khí vị bức người chẳng khác gì hai quân đối lũy, giông tố sắp nổi lên.

Thế hình Khâu Cửu Sư hùng vĩ, thần thái lâm địch ung dung điềm tĩnh, không có chút e dè hay sợ hãi, hai mắt sáng quắc trong lúc giám thị, tự toát lên khí phách ngạo thị thiên hạ, phong phạm vương giả, khí lực bạt núi lấp sông, nếu đổi lại đối thủ không phải là Cô Nguyệt Minh, e rằng sớm bị áp lực đó làm cho tay run chân oải, không đánh mà bại.

Những cao thủ đạt đẳng cấp như Khâu Cửu Sư, thân kinh bách chiến, trải qua muôn vàn thử thách, võ công của bọn họ sớm đạt đến cảnh giới không có sơ hở, biết cạy vào tài năng thiên phú mà sáng chế tâm pháp đặc thù độc đáo, như thế mới có thể tiến vào cõi .

Tâm pháp của Khâu Cửu Sư chính thị là “không sợ”.

“Không sợ” tuyệt không phải chỉ đơn giản là không sợ hãi mà là vượt khỏi nỗi sợ hãi, đạt đến trạng thái tinh thần tuyệt đối cân bằng khi đối diện địch nhân, tâm cảnh tĩnh lặng thông suốt, không gấp không chậm, không thắng không bại.

Dưới trạng thái như thế, hắn có thể nắm bắt mọi động tĩnh của đối thủ, chỉ cần Cô Nguyệt Minh thoáng lộ bất kỳ sơ hở nào, Khâu Cửu Sư sẽ dùng công thế cường hoành như cuồng phong tảo diệp, toàn diện công kích Cô Nguyệt Minh, đánh cho Cô Nguyệt Minh phải thần phục dưới cơn.

Cô Nguyệt Minh tiến nhập trạng thái tĩnh tại, tay trái hoành ngang kiếm trước ngực, ánh mắt tập trung trên thân kiếm, thế vững như núi, tựa như Khâu Cửu Sư không có tồn tại. Công phu trấn định như thế đủ khiến người ta sinh ra cảm giác quỷ dị khó đoán, cao thâm khôn lường.

Ngay sát na bàn chân Khâu Cửu Sư dẫm lại chỗ xuất phát, hoàn thành một vòng tròn hoàn chỉnh, Khâu Cửu Sư liền phát động.

Đầu tiên hắn xoay chân rùn người lại, tiếp đến đưa Phong Thần côn sau lưng vượt đầu, tay phải nắm giữa thân côn, múa lên trùng trùng côn ảnh mang theo tiếng côn xé gió vù vù, đột nhiên côn ảnh di chuyển về trước, từ chỗ Cô Nguyệt Minh nhìn ra, hắn dường như đã chìm vào trong côn ảnh, côn ảnh chập chùng làm người ta hoa cả mắt, kỳ diệu đến cực độ, giống như đang biểu diễn ảo thuật côn.

Cô Nguyệt Minh hét: “Hảo côn pháp!”.

Bạch Lộ Vũ bung ra, chém tới trước như chớp giật.

Cùng lúc đó Khâu Cửu Sư cũng xông lên trước, ngàn vạn côn ảnh như sóng lớn đập dồn, phá vỡ đề chấn ào ào cuộn tới. Nhưng sự thực thì hắn chỉ dùng một tay nắm lấy một đầu Phong Thần côn, đập thẳng vào Cô Nguyệt Minh, có thể thấy chiều thức phát động tấn công này của hắn, khí thế cường hoành như thế nào, kinh đạo kinh nhân ra sao.

Từ xảo hóa vụng, tuy chỉ là một chiêu đơn giản, nhưng là một kích tập hợp toàn bộ công lực của hắn.

“Keng!”.

Bạch Lộ Vũ chém trúng đầu Phong Thần côn, phát ra tiếng kim loại va chạm vang vang trên con đường.

Khâu Cửu Sư cười lớn hét: “Cô huynh mới là hảo kiếm pháp!”.

Phong Thần côn mượn phản lực tự động thu hồi, Khâu Cửu Sư không chút đình trệ, không cho đối thủ có thời gian để thở, sử ra một thủ pháp tuyệt diệu, biến thành hai tay

nắm côn, Phong Thần côn xoáy như chong chóng đến Cô Nguyệt Minh, đầu côn bên trái từ dưới quét lên tấn công Cô Nguyệt Minh.

Vì Khâu Cửu Sư chiếm tiện nghi về binh khí dài và nặng, còn chủ động xuất kích, Bạch Lộ Vũ tuy chém trúng Phong Thần côn, nhìn thì tưởng đã hóa giải công thế của Khâu Cửu Sư, nhưng thật sự thì Cô Nguyệt Minh đã phải chịu thiệt thòi.

Bạch Lộ Vũ bị chấn văng lên, hổ khẩu tê rần, các biến hóa kế tiếp nhất thời không thể thi triển.

Cô Nguyệt Minh nhận định Khâu Cửu Sư thế lực cường mãnh còn hơn Qua Mặc.

Từ khi xuất đạo đến giờ, Cô Nguyệt Minh lần đầu không thể trong một chiêu chiếm lấy thượng phong.

Cô Nguyệt Minh hừ lạnh một tiếng, đạp chân về trước, nhắm vị trí bên phải Khâu Cửu Sư, kiếm chuyển qua tay phải, chuôi kiếm động xuống đón lấy đầu côn đang quét lên, động tác liền lặc nhanh nhẹn, bộ pháp cực đẹp.

Khâu Cửu Sư nào nghĩ được y có kỳ chiêu này, tức thời mất hết tính toán.

Tám mươi một đường Phong Thần côn Pháp của hắn, hai mươi đường đầu là chiêu số cận chiến, dùng hai tay nắm lấy giữa thân côn, chẳng khác nào đem cây côn dài sáu thước hóa thành ba đoạn, dài biến thành ngắn, phát huy đến mức tốt cùng ưu thế đoản côn, dùng nhanh đánh nhanh, trong thiên hạ kẻ có thể chống được hai mươi đường côn này, nhìn qua ngó lại cũng chỉ có mấy người, chưa từng nghĩ lúc này lại giống như mất đi tiền thối, lập tức bị Cô Nguyệt Minh xóa mất một chút ưu thế mới có.

“Keng!”.

Thân hình khôi vĩ của Khâu Cửu Sư rung động, không cách nào tiếp tục huy động đầu côn kia liên hoàn công địch, hơn nữa Bạch Lộ Vũ của Cô Nguyệt Minh đang chém đến yết hầu hắn, Khâu Cửu Sư lập tức thoái nhanh ra sau.

Bạch Lộ Vũ của Cô Nguyệt Minh biến hóa thành đóa đóa hoa kiếm, đang muốn thừa thế truy kích, đột nhiên Phong Thần côn trong sát na đã biến mất, thì ra Khâu Cửu Sư đã dùng thủ pháp tuyệt luân thu về sau lưng, nhất thời với năng lực của Cô Nguyệt Minh cũng nhìn không ra biến hóa kế tiếp của đối phương, không dám mạo hiểm tiến tới truy kích.

Sự thần diệu như thế, Cô Nguyệt Minh là lần đầu gặp phải, bất giác thầm khen ngợi Khâu Cửu Sư xác thực danh bất hư truyền.

Phong Thần côn lần nữa xuất hiện.

Khâu Cửu Sư chồm người đến trước, Phong Thần côn liền từ trên lưng quét ngang ra, tấn công vào tay trái Cô Nguyệt Minh, vừa hay là chỗ kiếm thế của Cô Nguyệt Minh khó bảo hộ được.

Cô Nguyệt Minh thâm kêu lợi hại, biến công thành thủ.

Y cũng không thể không thủ thế, ngoại trừ Qua Mặc, Khâu Cửu Sư chắc chắn là địch thủ lợi hại nhất mà y gặp, côn pháp của hắn đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nếu như y lấy công đổi công, thắng bại có thể quyết định trong mười chiêu.

Vấn đề là y tuyệt không muốn giết Khâu Cửu Sư.

Chỉ cần y có thể chống được tám mươi một đường Phong Thần côn Pháp của Khâu Cửu Sư, với sự kiêu ngạo của Khâu Cửu Sư, khẳng định không tiếp tục quấy rối y nữa.

Y có thể chống được tám mươi một đường Phong Thần côn Pháp của Khâu Cửu Sư không?

“Keng keng keng keng!”.

Côn kiếm trong vài cái chớp mắt đã giao kích hơn trăm lần.

Khâu Cửu Sư triển khai hai mươi đường côn cận chiến đầu tiên, côn pháp tinh tế, từng côn từng côn mạnh mẽ, trong thô có xảo, trong tinh vi hiển lộ hết thần thái hào hùng, phối hợp thân pháp bộ thức, không chút sơ hở cuồng mãnh công đến đối thủ.

Cô Nguyệt Minh thi triển hết bản lãnh, Bạch Lộ Vũ không còn là một thanh kiếm mà đã biến hóa thành muôn ngàn thần vật, bất luận chuôi kiếm, thân kiếm, sống kiếm, lưỡi kiếm hay mũi kiếm, mỗi thứ đều có thể phát huy đặc tính và diệu dụng của chúng, theo công thế của đối phương mà ứng biến, hóa tầm thường thành thần kỳ, cuối cùng cũng có thể vừa hay ngăn chặn được côn địch, khiến người ta hết sức thán phục.

Thần kỳ hơn nữa chính là bộ pháp của Cô Nguyệt Minh, phạm vi di động không rời khỏi vòng tròn nửa trượng, thế nhưng mỗi lần trượt thân của y đều khiến đối thủ không những không thể phát triển ưu thế, còn phải biến hóa theo bộ pháp của y.

Công như nước chảy mây trôi, thủ cũng vô cùng kín kẽ.

Khâu Cửu Sư hét lớn một tiếng, lùi nhanh về sau, trường côn trong tay không chút ngập ngừng, chuyển từ lối đánh cận chiến sang tấn công từ xa, hai tay nắm chặt một đầu côn, ngàn vạn côn ảnh như cuồng phong bạo vũ công đến Cô Nguyệt Minh.

Cô Nguyệt Minh thu nhỏ phạm vi di động, hai chân chỉ di chuyển trong vòng hai thước, kiếm thế bành trướng, mỗi một kiếm đều xuất ra từ mỗi góc độ khác nhau, từng kiếm đều

vượt ngoài ý liệu của người khác, từng kiếm chính xác chém trúng Phong Thần côn, xảo diệu linh hoạt đến cực điểm.

Khâu Cửu Sư lại hét lớn một tiếng, không tiếp tục chỉ phát động công thế từ một phía, mà di chuyển vòng quanh Cô Nguyệt Minh công kích, chọt tiến chọt lùi, thoảng trái thoảng phải, tức thời côn ảnh đầy trời chụp xuống Cô Nguyệt Minh ở trung tâm.

Cô Nguyệt Minh cảm thấy rất thống khoái, từ khi kiếm thuật đại thành, bất luận nguyên nhân gì, vẫn là lần đầu có người có thể khiến y phải ở thế thủ, không thể phản kích. Bất quá y biết thắng lợi đã nghiêng về phía mình, vào lúc Khâu Cửu Sư vừa hết khí thế, nếu y có ý lấy mạng của Khâu Cửu Sư, nắm lấy thời cơ đó chuyển thủ thành công, Khâu Cửu Sư chỉ còn cách nhận mệnh.

Trước thời khắc côn kiếm giao nhau, đột nhiên truyền đến tiếng vỗ ngựa, từ xa chuyển gần, lại không hề bị ngăn cản.

Thanh âm của Nguyễn Tu Chân loáng thoáng vọng đến: "Ngừng tay!".

Công thế của Khâu Cửu Sư chọt dừng, tiếp đến thối lui, vừa hay quay lại đúng vị trí trước khi phát động công kích, sắc mặt vẫn rất bình thường, tựa như chưa từng động thủ, có thể thấy công phu rất thâm sâu, khí lực bền bỉ, đích xác là một chiến sĩ dũng mãnh tài năng.

"Soẹt!".

Bạch Lộ Vũ vào vỗ.

Cô Nguyệt Minh cười khẽ nói: "Tám mươi một đường Phong Thần côn Pháp, quả nhiên danh bất hư truyền".

Khâu Cửu Sư sau khi thu côn, kinh ngạc nói: "Ta là lần đầu thấy Cô huynh cười, lại là dưới tình huống thế này. Không giấu Cô huynh, ta là lần đầu tiên dùng đến sáu mươi đường côn vẫn không thể làm khó đối thủ, cũng có một chuyện không hiểu, muốn thỉnh giáo cô huynh".

Cô Nguyệt Minh điềm đạm nói: "Tốt nhất không nên hỏi, ta không quen trả lời. Dám hỏi Khâu huynh, hai mươi một đường côn còn lại, so với sáu mươi đường côn đầu, có chỗ nào bất đồng vậy?".

Khâu Cửu Sư trầm giọng đáp: "Hai mươi một đường côn còn lại, ta gọi là hai mươi một thức sinh tử, đều là chiêu số cùng chết với địch nhân, chỉ xem thương thế ai nặng hơn thôi".

Hai mắt Cô Nguyệt Minh sáng lên, ngũ khí có chút cảm xúc: "Thật đáng tiếc quá!".

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên nói: “Cô huynh chắc là người xem cái chết như không, bởi ta cảm thấy lời này của Cô huynh thật sự xuất phát từ đáy lòng, nhưng cũng khiến ta càng thêm không hiểu. Cô huynh vào lúc bắt đầu động thủ, chỉ ít có hai cơ hội toàn diện phản công, vì sao lại cố ý bỏ qua?”.

Nguyễn Tu Chân còn cách bọn họ chừng trăm bước, ghì cương giảm tốc, đến cạnh hai gã, ngồi trên ngựa thở hổn hển nói: “May mà ta đến kịp thời, hiện tại thấy được hai người, mới có thể cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng”.

Cô Nguyệt Minh không trả lời vấn đề của Khâu Cửu Sư, quay sang hỏi Nguyễn Tu Chân: “Phát sinh chuyện gì vậy?”.

Nguyễn Tu Chân thần tình cổ quái đáp: “Ngũ Độn Đạo trộm Thiên Nữ ngọc kiếm của Tiền Thế Thần rồi”.

Cô Nguyệt Minh và Khâu Cửu Sư đồng thời thất thanh: “Cái gì?”.

oOo

Ô Tử Hư thần sắc ủ rũ tiến vào Phong Trúc Các, ngồi xuống đối diện Cô Nguyệt Minh, nói: “Suýt nữa bị Cô huynh dọa chết, còn cho rằng Khâu Cửu Sư đang chờ ta”.

Cô Nguyệt Minh hồ hững thốt: “Tiền Thế Thần vì sao chịu giúp người giải vây?”.

Ô Tử Hư sững người, ngơ ngác hỏi: “Tiền Thế Thần giải vây cho ta? Giải vây cái gì?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Gã nói với Đại Hà Minh Thiên Nữ ngọc kiếm bị người trộm rồi”.

Ô Tử Hư ngó người một hồi mới thốt: “Mẹ ta ơi! Xem ra Tiền Thế Thần nghiêm túc giao dịch với ta rồi”.

Cô Nguyệt Minh ngạc nhiên: “Không ngờ đối tượng giao dịch của người là Tiền Thế Thần”.

Ô Tử Hư lấy viên dạ minh châu cất trong người ra, đặt lên giữa bàn nói: “Chỉ có Tiền Thế Thần chịu chi ra mấy vạn lượng để mua viên ngọc quý quái này”.

Cô Nguyệt Minh cầm viên Dạ minh châu lên, đưa đến trước mặt đánh giá, kinh ngạc hỏi: “Đây bất quá chỉ là một viên ngọc bình thường, có chỗ đặc biệt gì sao?”.

Ô Tử Hư cười khố đáp: “Viên ngọc quý quái này vốn không phải giống thế này, khi ta đưa lão Tiền xem hàng, viên ngọc quý này phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, chiếu sáng rõ khắp

khôn viên hơn trượng. Ài! Từ khi ta nhặt được nó ở Vân Mộng Trạch, nó luôn có thể phát sáng trong đêm đen như kỳ bảo hiểm có, sau khi thấy qua lão Tiền, nó đột nhiên biến thành bộ dạng quỷ quái không còn phát sáng nữa”.

Cô Nguyệt Minh khẽ chấn động thốt: “Dạ minh châu?”.

Ô Tử Hư đem tình huống có được dạ minh châu kể lại, sau đó nói: “lão Tiền biết được ngọn nguồn viên châu này, còn hỏi ta sáu viên dạ minh châu còn lại ở nơi nào, lại đáp ứng đi xoay sở ngân phiếu giao dịch với ta. Viên ngọc quý này chắc chắn là nữ thần cho ta, không có nó ta căn bản không đến Lạc Dương thành, may mà nữ thần rút cuộc cũng có chút lương tâm, lúc ta cùng đường khiến Tiền Thế Thần xuất thủ cứu ta”.

Cô Nguyệt Minh hồi phục bình tĩnh, trầm mặc chốc lát, nói: “Tiền Thế Thần không phải muốn cứu ngươi, chỉ là không muốn ngươi rơi vào tay Đại Hà Minh, còn muốn tự mình đối phó ngươi, tiếp tục từ miệng ngươi truy ra nơi hạ lạc của Sở hạp, bởi gã cho rằng Sở hạp đang ở trong tay ngươi”.

Ô Tử Hư mê mê hoặc hoặc: “Sở hạp?”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng: “Sự tình phát triển vượt khỏi ý liệu của bất kỳ ai, Vân Mộng nữ thần bắt đầu dẫn dắt mọi người vào con đường chết. Nhiệm vụ lần này của ta, chính là muốn truy tìm Sở hạp, cái hộp này không có kẽ hở, có thủ pháp đặc biệt để mở, mặt hộp mô phỏng biểu tượng thất tinh bắc đẩu, đem bảy viên dạ minh châu khảm vào. Hộp này vì thế có giá trị liên thành, nhưng vật trân quý đích thực, lại là vật bí mật ẩn chứa trong hộp. Không cần hỏi ta đó là vật gì, bởi ta không biết”.

Tiếp đến đem tất cả những hiểu biết có liên quan đến Sở hạp nói ra hết.

Ô Tử Hư nghe đến tròn mắt há miệng, rất lâu cũng không thể lên tiếng.

Cô Nguyệt Minh than: “Bọn ta luôn nghĩ không thông ngươi làm thế nào có thể tuyệt xứ phùng sinh, cuối cùng hiện tại đã có đáp án, ngươi sớm đã có được sự an bài ổn thỏa. Sự tình đương nhiên còn chưa kết thúc, kết quả cuối cùng cũng không ai biết, nhưng bọn ta nói chung cũng có một khởi điểm mới”.

Ô Tử Hư thở ra một hơi dài: “Tiền Thế Thần chắc chắn biết trong hộp cất giấu vật gì, bằng không mười năm trước không dám mạo hiểm diệt tộc hủy gia mà cướp đoạt Sở hạp, hiện tại lại bán rẻ Đại Hà Minh, vẫn là vì vật trong hộp”.

Lại tiếp: “Hiện tại ta liệu có thể xem đã thoát ly hiểm cảnh chưa?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: "Chỉ là một hiện tượng giả. Nguyễn Tu Chân của Đại Hà Minh là người có trí tuệ, rất mau chóng sẽ hiểu rõ mấy lời nói láo của Tiền Thế Thần, chỉ là không thể dưới tình huống như thế chỉ ra người là Ngũ Độn Đạo".

Ô Tử Hư thất thanh: "Tình huống của ta há không phải không những không được cải thiện, còn thêm địch nhân là lão Tiền sao?".

Cô Nguyệt Minh nói: "Có thể nói như thế. Nhưng hình thế đã xuất hiện bước ngoặt, Đại Hà Minh và Tiền Thế Thần không phải là hợp tác khăng khít, mà là đồng sàng dị mộng, mỗi bên đều có kế hoạch riêng, kèm chế lẫn nhau. Người không phải đã nói sợ không thể chịu được đến buổi tiệc mừng bảy tháng bảy sao?. Hiện tại việc không có khả năng đã biến thành có thể thực hiện rồi".

Ô Tử Hư cười khổ hỏi: "Lão Tiền sao chịu buông tha ta?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Gã nhất định phải buông tha ngươi, bởi không dám đắc tội với Đại Hà Minh. Nếu như gã qua mặt Đại Hà Minh bắt giữ ngươi, không phải rõ ràng nói cho Đại Hà Minh biết là gã có ý đồ khác với ngươi sao?. Muốn bắt giữ ngươi, chỉ có tiến hành ngoài thành, còn phải là Qua Mặc phụ trách. Người khác không có cách truy tung ngươi, nhưng ngươi khó mà lừa được Qua Mặc, bởi hẩn tinh thông yêu pháp".

Chợt ngưng rồi tiếp: "Bất quá Qua Mặc nếu muốn bắt ngươi, còn có một điều kiện tiên quyết phải làm, đó là giết ta trước".

Ô Tử Hư than: "Ta bị huynh nói đến ù ù cạc cạc. Ài! Sau khi vẽ xong bức họa Bách Thuần, trạng thái đỉnh cao của ta chợt sụp đổ, biến lại thành một con trùng hồ đồ".

Lại nói tiếp: "Cô huynh nói đúng! Không những Song Song và cổ thành có quan hệ, Bách Thuần cũng như thế. Trời ạ! Ta thật sự hy vọng biết rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì".

Cô Nguyệt Minh chấn động trong lòng, hỏi tới: "Ngươi dựa vào đâu khẳng định Bách Thuần có quan hệ với cổ thành?".

Ô Tử Hư đáp: "Là nữ thần nói cho ta". Thấy thần sắc nghi hoặc trên mặt Cô Nguyệt Minh, liền giải thích tình huống lúc đó, cuối cùng nói: "Ta đem hình dáng nàng trong ảo giác trung thực vẽ ra, chỉ là không dám phối cảnh cổ thành vào. Bách Thuần sau khi xem cảm thấy hết sức chấn kinh, khẳng định bị thần tình bi thương như muốn khóc của mình trong tranh dẫn dắt ký ức kiếp trước. Bức họa này hoàn toàn khác với bảy bức vẽ kia, làm cảm động người xem, biểu hiện cho thành tựu cao nhất của ta".

Cô Nguyệt Minh lẩm nhẩm: "Bách Thuần? Ta thật sự chưa nghĩ tới".

Ô Tử Hư không hiểu nói: “Bách Thuần không phải dính dáng đến cục thế này hơn Song Song sao? Bách Thuần trực tiếp bị cuốn vào trong sự việc này, ta ngược lại không minh bạch Song Song có vị trí gì trong chuyện này. Huỳnh biết nàng ấy sao? Thế nhưng bộ dạng các người tối đó giống như là lần đầu gặp nhau vậy”.

Hình ảnh mỹ lệ của Vô Song Nữ không thể không chế hiện lên trong lòng Cô Nguyệt Minh, liền khiến y cảm thấy áy náy. Y liệu có phải quá ích kỷ không?. Bất cứ việc gì chỉ nghĩ trên lập trường bản thân, không hề suy nghĩ cho người khác.

Cô Nguyệt Minh vươn người đứng lên.

Ô Tử Hư thất thanh: “Còn rất nhiều chuyện chưa nói rõ, dạ minh châu vì sao có thể mất đi năng lực chiếu sáng trong đêm tối, huỳnh không phải đã nói nữ thần chỉ có thể ảnh hưởng tinh thần người ta, không thể ảnh hưởng vật thực sao? mà dạ minh châu không phải là vật thực sao?”.

Cô Nguyệt Minh đặt dạ minh châu lên bàn trước mắt hấn, cười khổ nói: “Có lẽ dạ minh châu là ngoại lệ duy nhất, vì nó trực tiếp gắn với Sở hạp. Cái bọn ta có hiện tại chính là thời gian, không cần trong một đêm thảo luận tất cả sự tình. Lên giường ngủ một giấc đi! Xem nữ thần đêm nay có động tác gì mới”.

Nói xong đi luôn.

oOo

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân kẻ vai đi ra cổng lớn Bố chính sử ti phủ, Khâu Cửu Sư tâm tình trầm trọng, Nguyễn Tu Chân thì vẫn ung dung tiêu sái như thường.

Trên đường chỉ có hai người bọn họ, bầu bạn với họ là những tiếng bước chân lộp cộp của chính họ.

Là đề nghị của Nguyễn Tu Chân, muốn thủ hạ mang ngựa của bọn họ ra khỏi Bát Trận Viên trước, để bọn họ có thể dạo bộ trong trời đêm Lạc Dương thành.

Khâu Cửu Sư liếc nhìn Nguyễn Tu Chân với vẻ kỳ quái, không hiểu nói: “Người không cho rằng đây là thất bại nghiêm trọng sao?. Bọn ta luôn đi lầm đường, nhận lầm người”.

Nguyễn Tu Chân khẽ cười nói: “Hành động đêm nay của bọn ta đích xác là hoàn toàn thất bại, nhưng tuyệt không đại diện cho thất bại của cả hành động truy bắt Ngũ Độn Đạo.

Để ta nói cho người biết, sự tình biến đổi càng ly kỳ, cục thế mệnh vận này càng kỳ diệu, thì bọn ta càng nắm rõ tình thế. Nói thẳng ra, ta rất hoan nghênh tình huống hiện nay”.

Khâu Cửu Sư than: “May mà người còn có tâm tình tốt như thế”.

Nguyễn Tu Chân vui vẻ nói: “Chỉ cần người dụng tâm suy nghĩ sẽ biết Tiền Thế Thần đang nói láo. Nghĩ xem! từ trước đến giờ chưa có ai có thể dự đoán vận Ngũ Độn Đạo trộm, lần này là lần thứ nhất. Mà người biết lại là đại quan địa phương có thực lực nhất Giang Nam, ở trạng thái giới bị nghiêm ngặt, bố trí phòng ngự mạnh nhất như thiên la địa võng, nghiêm trọng chờ đợi, vẫn cứ bị Ngũ Độn Đạo không kinh động bất kỳ ai, đến đi thoải mái thần không biết quỷ không hay, chẳng những nhìn thấu vật giả vật thật, còn không dính chút Thần bộ phận, chuyện này có khả năng sao? Khả năng duy nhất có thể có, là Tiền Thế Thần tự trộm đồ mình”.

Khâu Cửu Sư nhíu mày hỏi: “Tiền Thế Thần bảo hộ Ngũ Độn Đạo, đối với gã có lợi ích gì chứ?”.

Hai mắt Nguyễn Tu Chân lấp lánh ánh sáng trí tuệ, chấp tay cất bước, đáp: “Đầu tiên không nói động cơ vấn đề, ta còn có một lý do thuyết phục, củng cố suy nghĩ của ta”.

Khâu Cửu Sư kinh ngạc hỏi: “Còn có lý do gì?”.

Nguyễn Tu Chân thông thả đáp: “Tối nay có thể nói là một đêm bất lợi nhất cho hành động của Ngũ Độn Đạo, trong thành tăng cường phòng vệ, lính tuần tăng gấp đôi, bọn ta thì ngấm bố trí khắp nơi, Ngũ Độn Đạo nếu thật là người tài giỏi, tuyệt không thể bỏ dễ lấy khó, vào lúc khó khăn nhất hạ thủ trộm bảo, sau khi đắc thủ càng không thể trong đêm chạy khỏi Lạc Dương, đây không phù hợp với tác phong bảo vật vào tay chạy ngay thật xa của hắn”.

Khâu Cửu Sư cuối cùng cũng đồng ý, gật đầu nói: “Có đạo lý!”. Nhưng liền nghi hoặc hỏi: “Tiền Thế Thần vì sao ngu xuẩn như thế chứ? Gã phải chẳng chán sống rồi?”.

Hai người bước lên một cây cầu đá, Nguyễn Tu Chân dừng lại, dựa vào thành cầu nhìn dòng nước chảy bên dưới, mặt nước phản chiếu ánh trăng sáng loang loáng.

Khâu Cửu Sư đứng cạnh gã, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác như trút được gánh nặng, mừng tượng cảm thấy có quan hệ với Bách Thuần, bởi trước bình minh không cần tiếp tục đến Hồng Diệp Lâu bắt người, sau khi chuyện này xảy ra, Bách Thuần vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hắn.

Nguyễn Tu Chân nói: “Vấn đề này có lúc ta sẽ cho người một đáp án, hiện tại trước tiên hãy nói tình hình của Lang Canh”.

Khâu Cửu Sư than: “Lạng Canh, ài! Lạng Canh! Hắn thì thế nào rồi?”.

Nguyễn Tu Chân bình tĩnh phân tích: “Hồng Diệp Lâu tối nay, bọn ta đã bố trí giám sát nghiêm mật nhất, tuy sắc trời không đẹp, xuất hiện mưa phùn, ảnh hưởng đến năng lực giám thị của bọn ta, nhưng theo tình báo khá hoàn chỉnh, vẫn có thể nắm đại khái chính thể tình hình”.

Khâu Cửu Sư phấn khởi tinh thần, nói: “Lạng Canh không biết hoàn thành chân dung Bách Thuần chưa?”. Lòng nghĩ nếu có cơ hội, nhất định phải xem Bách Thuần dưới nét vẽ của hắn biến thành thế nào, nghĩ đến đây, trong lòng tràn đầy u sầu khó giải.

Nguyễn Tu Chân nói: “Tiền Thế Thần trời tối đến Thư Hương Tạ gặp Bách Thuần, cùng lúc Lạng Canh đến Thủy Hương Tạ kể đó, đi cùng hắn chỉ có người đứng đầu đám tù nữ Thiên Dục. Chuyện kỳ quái nhất đã phát sinh lúc đó, Thiên Dục đột nhiên đi đến Thư Hương Tạ, sau đó Bách Thuần bỏ mặc Tiền Thế Thần, theo Thiên Dục trở lại Thủy Hương Tạ. Càng kỳ quái là Bách Thuần vừa đến Thủy Hương Tạ liền quay về Thư Hương Tạ, không có lưu lại, lúc đó Tiền Thế Thần không lý gì đến lời mời ở lại của Bách Thuần mà vội vã ly khai, sau khi quay về Bồ chính sứ ti phủ, kế tiếp sai người đến báo ta Thiên Nữ ngọc kiếm bị mất rồi”.

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên thốt: “Lại có chuyện này?”.

Nguyễn Tu Chân khẽ cười nói: “Bách Thuần cứ thế để Tiền Thế Thần một mình ngó ngán ở Thư Hương Tạ, về lễ không hợp, về lý cũng không hợp, có thể thấy Lạng Canh có lý do Bách Thuần không thể cự tuyệt, khiến Bách Thuần phải đi, còn Lạng Canh nhân cơ hội này, theo đường thủy bí mật đến gặp Tiền Thế Thần, kích khởi một chuỗi sự việc sau đó”.

Khâu Cửu Sư mâu thuẫn trong lòng lên tiếng: “Nói như thế, Lạng Canh chắc chắn là Ngũ Độn Đạo, chỉ có Tiền Thế Thần là biến đổi. Thế nhưng Ngũ Độn Đạo dựa vào cái gì thay đổi Tiền Thế Thần chứ?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Chắc chắn có quan hệ trực tiếp đến bảo vật cổ thành. Mười năm trước, Tiền Thế Thần vì bảo vật này mà phạm đại tội khi quân, mười năm sau, cũng vì bảo vật này bất chấp tất cả, thậm chí hy sinh quan hệ với bọn ta. Ông trời à! ta thật sự hy vọng biết rõ nó là vật gì, lại có lực dụ hoặc kinh nhân như thế”.

Khâu Cửu Sư nhắc nhở: “Dị bảo cổ thành, sao có thể đột nhiên rơi vào tay Ngũ Độn Đạo, Ngũ Độn Đạo và cổ thành, phải là không dính dáng đến nhau mới hợp lý chứ”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Dị bảo liệu có phải đã nằm trong tay Ngũ Độn Đạo hay không, nói vẫn còn sớm, điều chắc chắn đó là Ngũ Độn Đạo đã thành nhân vật quan trọng có thể tìm được dị bảo cổ thành, vì thế Cô Nguyệt Minh phải bảo vệ hắn, Tiền Thế Thần thì không

chịu để hấn rơi vào tay bọn ta. Nếu như dị bảo đã trong tay Ngũ Độn Đạo, Tiền Thế Thần có lẽ đã thỏa thuận điều kiện với bọn ta, người do bọn ta mang đi, dị bảo để cho gã, không cần nói láo với bọn ta”.

Khâu Cửu Sư gật đầu hỏi: “Đúng! Vật quý quái đó rốt cuộc là thứ gì đây?”.

Hai mắt Nguyễn Tu Chân sáng lấp lánh, hào hứng đáp: “Hiện tại cả bố cục mệnh vận càng lúc càng phân minh. Bố cục này có thể truy nguyên đến thảm án Vân Mộng Trạch mười năm trước, phân thành hai đường phát triển, một đường là Cô Nguyệt Minh phụng lệnh xuống Nam, một đường khác do Ngũ Độn Đạo dẫn phát, cuối cùng tập trung ở Lạc Dương thành, đó là tình cảnh trước mắt bọn ta. Suy nghĩ lúc đầu của ta không sai, diễn tiến các việc xem ra không có liên quan nhưng kỳ thực chuyện nào cũng liên quan đến nhau, mắt xích này cài chặt vào mắt xích khác, hiện nay trong những người bọn ta tiếp xúc, không có một ai có thể đặt mình ngoài cuộc được”.

Khâu Cửu Sư hít vào một làn khí lạnh, hỏi: “Ta và người rốt cuộc sắm vai gì ở trong cục thế này?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Chuyện đó chỉ có ông trời mới biết. Điều có thể khẳng định là, Ngũ Độn Đạo giết tiểu long đầu, là đẩy lên mắt xích quan trọng trong cả sự kiện, ta và người thì thân bất do kỷ bị cuốn vào vòng xoáy này, đến khi đại long đầu yêu cầu bọn ta bắt giữ Ngũ Độn Đạo thì ông ta mới nhường lại vị trí đại long đầu, ta và người không còn có lựa chọn khác. Mà chỗ xảo diệu của cục thế mệnh vận này, là mỗi người bị cuốn vào, đều không có lựa chọn khác, nếu như bọn ta có thể có lựa chọn khác, chẳng khác nào thành công phá vỡ được cục thế này”.

Khâu Cửu Sư cười khổ hỏi: “Bọn ta có thể buông tha Ngũ Độn Đạo không?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Vấn đề chính ở chỗ đó. Ta cuối cùng cũng nghĩ ra phương pháp phá vỡ cục thế đó, thế nhưng phá vỡ cục thế lại không có phân biệt gì với triệt để thất bại, có thể thấy bọn ta đến lúc này vẫn bị lệ quỷ của cổ thành dẫn vào đường chết, biết rõ như thế, lại không có cách xoay chuyển. Khiến người ta đau đầu nhất chính là đại họa đã sắp xảy đến, nếu như không thể giao người cho đại long đầu, thì không thể động viên phản kích Quý Nhiếp Đề, chỉ còn ngồi đợi chết. Thế nhưng ở một phương diện khác, ta lại cảm thấy vô cùng hứng thú, ngoài nhân gian, trong cõi U minh, lại có lực lượng có thể thao túng nhân gian, người nghĩ xem tình huống này kỳ diệu biết bao nhiêu”.

Khâu Cửu Sư than: “Ta hiện tại đau đầu vô cùng, nói ta phải làm sao đây?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Bọn ta lập tức triệt thoái tất cả người giám thị Ngũ Độn Đạo, biểu thị tin tưởng lời nói dối của Tiền Thế Thần, người còn phải đích thân đi thỉnh tội với

Bách Thuần. Thế nhưng ngay khi Lang Canh rời khỏi Lạc Dương thành, là lúc hắn tự đưa đầu vào lưới, dù hắn Độn thuật cao minh thế nào, lần này có chấp thêm cánh cũng khó mà bay thoát, đích xác là có cánh cũng khó bay”.

Khâu Cửu Sư nhớ đến Thần bộ phẫn, lập tức tinh thần phẫn khởi, nhen lên hy vọng mới.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>